Entrada

MÒNICA. ANALITZANT L'EXPERIÈNCIA DE L'ESTARTIT.

(fragment del diari personal de Mònica 03)

(*A primera hora de la tarda agafo la moto i me'n vaig a l'Estartit. Una mica més a munt, al costat del mar, camino un tros, m'assec a la roca i* ***intento posar les coses en ordre****. Els meus* ***ulls se centren en les ones****, en l'horitzó...* ***A prop****,* ***lluny****... Arriba, marxa, besa... I és quan tinc la impressió forta i dolça que al meu costat hi ha algú. Ni a dreta ni a esquerra no hi ha ningú. Deu ser una sensació imaginativa, fruit de la meva ment. Són coses que passen, que ens fem nosaltres mateixos...*

Però no. ***Era Ell****. Invisible als meus ulls,* ***visible*** *al meu* ***cor****. Irreal a la fotografia,* ***real*** *al meu* ***interior****.* ***No en sé el nom****. Però segur que té nom.* ***No és una idea****,* ***no és un sentiment****,* ***no és una necessitat****...* ***És pau****,* ***és regal****,* ***és finestra oberta****.* ***És mar quiet****,* ***brisa suau****.* ***Dins meu*** *i fora, un punt i horitzó.* ***Silenci*** *i* ***paraula****.)*

Estem desconcertats. Si ho mirem superficialment sembla que una experiència com aquesta és fruit de la imaginació de la Mònica. Mirant al mar ha quedat com una mica fora de si, s'ha sentit en plenitud i ha tingut la impressió que estava acompanyada, precisament en uns moments tan delicats com els que estava vivint. Una experiència psicològica o, si ho voleu, una experiència psicològica i espiritual.

Però, per poc que es conegui el que passa amb freqüència en els canvis que provoca una conversió a Déu, hom constata que realitats semblants són relativament freqüents. Unes són ben conegudes, començant per Sant Pau, altres s'expliquen en els llibres de dones i homes sants.

La majoria de persones que han viscut una experiència d'aquestes no ho explica per modèstia, o per por que el prenguin per visionari o perquè no ha trobat ningú que l'escolti sense prejudicis.

Fets com aquest són possibles. El mateix Sant Ignasi ho explica de forma clara en els llibre dels exercicis dient que Déu lliurement pot, si vol, comunicar-se de forma clara i indubtable a una persona.

I ho posa com una primera manera de fer elecció.

El mateix Jesús diu que pels fruits es coneix l'arbre. Si els fruits són bons l'arbre és bo i, al contrari, d'un arbre mort no en sortiran fruits vius.

I quins fruits són, aquests? Doncs aquells de què parla l'Evangeli, concretament tres: amor, humilitat, obertura als altres. Si una experiència com la de la Mònica respon a una moció de Déu, aquella persona en la seva vida posterior al fet estimarà molt més i millor, se sentirà poca cosa, ja que no es compararà amb ningú ni es creurà superior, i restarà oberta a Déu i als germans seguint el camí de Jesús.

I, al contrari, si es creu superior, mira els altres des de dalt, es concentra en egoisme, no sap ni vol estimar desinteressadament i trenca relacions des de la seva superioritat... malament!

A qui ha viscut alguna moció d'aquestes li costa parlar-ne perquè no troba paraules per explicar-ho. Com es pot objectivar una dimensió que escapa a la nostra experiència normal? Potser el mot més apropiat és **"inefable"** i l'actitud més natural és l'agraïment i el sentiment humil que ha estat un regal.

Segons com intenti **viure i actuar** la Mònica **podrem anar entenent** si va **ser el Senyor** que es va deixar sentir al seu costat... o va **ser un moment vibrant de la seva fantasia**.

Potser aquesta reflexió ajudarà algú a entendre's una mica més.

(Jesús Renau sj)